

ת"פ 33606/3 - יריב דרזון נגד מדינת ישראל, אליו שרביט, יצחק אל סיני, מאיר מיכאל שרביט, משולם בכיר, ציונה אהרון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33606-05-13 מדינת ישראל נ' שרביט ואח'
תיק חיזוני: 12915/11

מספר בקשה: 4

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מבקשים	יריב דרזון
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל
	2. אליו שרביט
	3. יצחק אל סיני
	4. מאיר מיכאל שרביט
	5. משולם בכיר
	6. ציונה אהרון

החלטה

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המיחס לנאים 1, 4 - 6 במסגרת האישום הראשון אספקה ומירה בצוותא של תרופות בדרך רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם וכן עבירות על פקודת הרוקחים [נוסח חדש], תשמ"א - 1981 (להלן: "פקודת הרוקחים").

טרם מתן מענה לכתב האישום הعلاה ב"כ נאשם 4 טענה מקדמית לפיה האישום הראשון המיחס לנאים 4 אינם מגלת עבירה בכל הנוגע אליו. לטענתו, בהעדר טענה בכתב האישום כי נאשם 4 היה מודע, אף בדרך של עצמת עיניהם, לכך שהmarshems שהתקבלו מנאים 6 אינם תקינים, לא ניתן לייחס לו כל עבירה מן העבירות המנויות בכתב האישום. ב"כ הנאשם הבahir כי אין הוא מביע עמדה בשאלת תקינותם של marshems, וטענתו מתמקדת בכך שנאים 4 לא ידוע ולא יכול היה לדעת כי marshems פיקטיביים, כפי שטוענת המאשימה.

עוד טען ב"כ נאשם 4 כי המעשים מיוחסים לנאים 1, 4, 5, 6, בצוותא, אלא שמחינה משפטית "יחס העבירה בצוותא מחיב שתהא לכל אחד מהנאשמים מודעות לשותפות ביניהם, ומחינה מושגית לא ניתן לייחס לנאים 6 בעבירות רשלנות שותפות. בהקשר זה הפנה הסגורה לע"פ 12/6365 פלוני נ' מדינת ישראל (להלן: "ענין פלוני").

ואחרון נטען, כי לאור העובדה שלא מייחסת לנאשם 4 מודעות לכך שהmarshim פיקטיביים, אז לא ניתן ליחס לו אף אחת מן העבירות על פקודת הרוקחות המייחסות לו.

בתגובה טענה המאשימה כי אין חובה לציין את המילה ידיעה כשהעובדות מצביעות על כך במובהק, ופירטה את סעיף העובדות מהן מתחייבת לשיטתה מודעות או לכל הפקות עצמת עיניים. כן נטען כי מדובר בעבירה של פזיות ורשלנות. המאשימה טוענת בתגובהה כי מן התיאור העובדתי עולה בבירור שנאשם 4 ידע כי נאשם 1 אינו רוקח, מסר ביחד עם נאשם 5 את התוצאות לנאשם 1, קיבל תשלום מנאשם 1, ולאפגש את המטופלות שעל שמו היו המרשימים.

לענין פקודת הרוקחות נטען כי אספקה ומיצרת התוצאות בנסיבות שתוארו יש בה הפרה של הוראות פקודת הרוקחות.

בתשובה לתגובהה, חזר ב"כ נאשם 4 על טענותיו בדיון, והדגיש את חובת המאשימה לציין את היסוד הנפשי, במיוחד במצב שאינו מובהק ואינו מתחייב מהנסיבות.

עוד טען כי העבירה המרכזית המייחסת לנאשם 4 אינה מבוססת על כך שמסר לנאשם 1 תרופות שנועדו למטופלות אחרות, אלא עניינה בנסיבות תמורת תשלום של תרופות כנגד מרשימים פיקטיביים, או לכל הפקות מרשימים שהיה על נאשם 4 להבין כי הם פיקטיביים.

ב"כ נאשם 4 טוען שהמאשימה לא התמודדה כלל עם פסק הדין בענין פלוני.

דין והכרעה

בחנתי את טענות הצדדים והגעתי למסקנה כי אין לקבל את טענת הסגנור כי כתוב האישום אינו מגלה עבירה. עם זאת, נדרשים מספר תיקונים בכתב האישום.

נפתחה בטענת הסגנור בכל הנוגע ליחס שבין השותפות הפלילית לעבירות רשלנות.

בענין פלוני חזר ביהם"ש על ההלכות המוכרות לפיהן במצב של שותפות עבריתנית, נדרשת הוכחת יסוד נפשי הן לענין העבירה והן לענין השותפות עצמה, כשביחס לשותפות וההסכמות במסגרתה, יש להוכיח מחשבה פלילית בדרجة של מודעות. עוד נקבע בענין פלוני שלא ניתן לקיים שותפות ביחס לעבירה שהיא עברית רשלנות, שכן החבירה המשותפת דורשת מודעות מצד השותפים, ואילו הרשלנות היא מצב תודעתי של חוסר מודעות מקום שמצופה שתיה מודעות (וראו גם: ע"פ 4188/93 לוי נ' מדינת ישראל).

צודק הסגנור כי המאשימה לא התמודדה עם ענין פלוני בתשובהה. לפיכך, ככל שהמאשימה מייחסת לנאשם 4 אחריות מכוח יסוד נפשי של רשלנות, לא ניתן ליחס לנאשם 4 ביצוע בצוותא של עבירת רשלנות, ובהתיבת זה יש מקום להבהרה ולתיקון של כתב האישום, תוך התייחסות ברורה למרכיבי ההתרשלות שמיוחסים לנאשם 4.

קיבלה טענתו זו של הסגנור אין משמעותה שלא ניתן ליחס לנאים 4 את עבירות הרשלנות כמעשה יחיד עצמאי של העבירה המושלמת, ככל שיווכחו היסודות העובדתיים והיסוד הנפשי כנדרש.

הסגנור, כפי שפורט, טוען כי היסודות העובדתיים המפורטים באישום הראשון אינם מבסיסים תשתיתית למעשה עבירה עצמאי מצד נאשム 4. טענה זו אינה מקובלת עלי. למקרא כתב האישום ברור כי את הנפקת התרופות הנטענת על ידי נאשימים 4 - 5 כמפורט בסעיף 4, יש לקרוא ביחיד עם המתואר בסעיף 1 לעובדות האישום הראשון, היינו כי נאשם 1 שאינו רוקח או רפואי פנה אל נאשם 4 בעל בית המrankחת ובקש לרכוש ממנו (ומנאשם 5, רוקח בבית המrankחת) תרופות שונות. בהמשך לכך סיפק נאשם 4 (וכן נאשם 5, עובדו) תרופות על סמך מרשםים על שם שימוש מטופלות שונות. את המטופלות לאפגש ולא קיבל מהן מידע על מצבו הרפואי כמתחייב בפקודת הרוקחות. התרופות נמסרו לנאשם 1 תשלום עבורן.

מאגר הנסיבות שתואר, אם יוכח, עשוי לבסס את טענת המאשימה למעשה פזיות ורשלנות במכירה ואספקה של תרופה, אף אם לא היה נאשם 4 מודע ליתר העבודות, וזאת לאור העובדה שהרוקח מן היישוב היה מבין בנסיבות העניין שההתקשרות שהוצאה ושבוצעה אינה התקשרות כשרה אמיתית, ושהמרשםים המוצגים ו/או נסיבות מסירתם על ידי נאשם 1 מעוררי חשד, והיה לכל הפחות נמנע מספקת התרופות על סמך המרשימים.

לפיכך, די בעובדות המצוינות באישום הראשון כדי לבסס את היסוד העובדתי.

אשר ליסוד הנפשי, איןני מקבלת את טענת המאשימה כי אין צורך בציון היסוד הנפשי בעובדות כתוב האישום, במיוחד מקום שהמעשים יכולים להתבצע בדרגות שונות של מחשبة פלילית ואחריות. על מנת לאפשר לנאשם להתגונן מפני המיוחס לו, עליו לדעת בצורה ברורה שאינה נתונה לפרשות מה טענת המאשימה ביחס אליו, והיסוד הנפשי, לרבות טענה של רשלנות, הם חלק בלתי נפרד מן הטענות שיש לפרש בפנוי.

לפיכך, נדרשת המאשימה לתקן את כתוב האישום ולהבהיר מהו היסוד הנפשי המיוחס לנאשם 4 וכן ליתר הנאים.

אשר לטענות הנוגעות לאי בהירות בסעיפי העבירה על פקודת הרוקחים, עבירות אלה כפופות מבן להוכחת הרשלנות מצד נאשם 4 בכל הנוגע לתקינות המרשימים, ונושא זה טען הוכחה וביסוס בהליך הבאת הראות. מעבר לכך, לא מצאתי אי בהירות בנוסח כתוב האישום בהקשר זה, וככל שהייתה אי בהירות היא הובירה בתשובה המאשימה.

לפיכך, אני מורה כי המאשימה תתקן את כתוב האישום כך שיובהר היסוד הנפשי, כאמור, וכן תתקן את כתוב האישום בכל הנוגע לביצוע בצוותא של עבירות רשלנות.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ד, 19 פברואר 2014, בהעדר
הצדדים.